

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

[Μυθιστορία Α. Ἀλεβού. — Μετάφρασις Π. Γ. Φέριπου].

Συνίεμα· ἐδί σελ. 332.

Τοιοῦτος λοιπὸν ἦτο ὁ ὑπολογαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ὅστις τὸ Σάββατον τῆς 28 Μαΐου τοῦ 1881, περὶ ὥραν 5 μ.μ. κατέβη ἀπὸ τοῦ ἵππου πρὸ τῆς πύλης τοῦ πρεσβυτερίου. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἵππου του, ὅστις μόνος ἐπορεύθη καὶ ἐστάθη ὑπὸ μικρὸν τι ὑπόσγειον ἐν τῇ αὐλῇ. Ἡ Παυλίνα ἦτο πρὸ τοῦ παραθύρου τοῦ μαγειρείου ἐν τῷ ἰσογαιῷ. Ὁ Ἰωάννης ἐλθὼν πρὸς αὐτὴν τὴν ἡσπάρθη ἐξ ὅλης καρδίας εἰς ἀμφοτέρας τὰς παρείας.

— Καλὴ μέρα, Παυλίνα μου, τί μου κάμνεις;

— Καλὰ, πολὺ καλὰ. . . τὸ φαγητὸν σου πολεμῶ νὰ ἐτοιμάσω. Καὶ θέλεις νὰ μάθης τί θά σου ἔχωμε; Σούπα μὲ πατάτες, ψητὸ ἀρνάκι καὶ αὐγὰ μὲ τὸ γάλα. . .

— Ἀξιόλογα! Τρελαίνομαι δι' ὅλα αὐτὰ καὶ εἶμαι ψόφιος τῆς πείνας.

— Καὶ σαλάτα, κύτταζε! τὴν ἐλησμόνησα, μάλιστα τώρα δὲ θά μου βοηθήσῃς νὰ τὴν βγάλωμ τὴ σαλάτα. Θὰ φάμε ἔς τὰς ἐξήμισυ ἀκριβῶς, διότι ἔς τὰς ἐπτάμισυ ὁ ἅγιος ἐφημέριος ἔχει νὰ διαβάσῃ τὴν ἀκολουθίαν του.

— Καὶ ποῦ εἶν' ὁ νογνὸς μου;

— Εἰς τὸν κῆπον. . . Εἶνε πολὺ λυπημένος ὁ ἅγιος ἐφημέριος, ἕνεκα τῶν χθεσινῶν. . . ἔξερτε ἐπούλησαν τὰ κτήματα. . .

— Μάλιστα, ἔξέρω, ἔξέρω. . .

— Θὰ δώσῃ λιγάκι ὁ νοῦς του ὅταν σε ἰδῇ. . . Δὲν εἰξεύρεις πόσον εὐχαριστεῖται ὅταν εἶσαι ἐδῶ! Πρόσεχε! . . . ὁ Λουλοῦ θὰ φάγῃ τῆς τριανταφυλλίης. . . πῶς εἶνε ἀναμμένος, ὁ καυμένος ὁ Λουλοῦ!

— Ἐκαμα μεγάλο γῦρο ἔς τὸ δάσος καὶ ἔτρεχα.

Καὶ συνέλαβεν ὁ Ἰωάννης τὸν ἵππον κατευθυνόμενον πρὸς τὰς ἀναρριχωμένας ροδάς, ἀφῆρσεν τὸν χαλινὸν καὶ τὸ ἐφιππιὸν καὶ τον ἔδρασεν ὑπὸ τὸ ὑπόσγειον· ἐκτείνας δὲ τὴν χεῖρα καὶ λαβὼν μεγάλην δεσμίδα ἀχύρων ἔτριψε δι' αὐτῆς τὸ σῶμα τοῦ ἵππου, καὶ εἰσελθὼν ἔπειτα εἰς τὴν οἰκίαν ἐξεζώσθη τὸ ξίφος, ἀντικατέστησε τὸ πληγικίον του διὰ εἰκοσιπενταλέπτου σκιαδίου καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸν κῆπον νὰ εὕρῃ τὸν ἀνάδοχόν του.

Σφόδρα τεθλιμμένος ἦτο ἀληθῶς ὁ πάλας ἐφημέριος. Ὀλην νύκτα δὲν ἔκλεισε τὰ βλέφαρά του, ἐν ᾧ συνήθως ἐκοιμάτο εὐκολώτατα καὶ ἤσυχα ὡς μικρὸν παιδίον. Ἡ ψυχὴ του κατεσπαράσσετο. Τὸ Λογγεβὰλ νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν κατοχὴν ξένης, αἰρετικῆς, τυχοδιώκτι-

δος! Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης ἐπανελάμβανεν ὅτι καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγε τὴν προτεραιάν:

— Θὰ ἔχετε χρήματα, πολλὰ χρήματα, χάριν τῶν πτωχῶν σας.

— Χρήματα! χρήματα! . . . Μάλιστα, οἱ πτωχοὶ μου τίποτε δὲν θὰ χάσουν, καὶ ἴσως κερδίσουν. . . Ἄλλὰ τὰ χρήματα αὐτὰ πρέπει ἐγὼ νὰ ὑπάγω νὰ τα ζητήσω, καὶ εἰς τὴν αἰθουσαν ἀντὶ τῆς παλαιᾶς καὶ ἀγαπητῆς μου φίλης, θὰ εὕρω τὴν Ἀμερικανίδα μὲ τὰ κόκκινα τὰ μαλλιὰ, — κόκκινα βέβαια θὰ εἶνε τὰ μαλλιὰ τῆς! — Ἄλλὰ θὰ ὑπάγω βεβαίως, θὰ ὑπάγω χάριν τῶν πτωχῶν μου! . . . Καὶ ἐκεῖνη θὰ με δώσῃ, βέβαια, ἀλλὰ μόνον χρήματα θὰ με δώσῃ. Ἡ μαρκησία εἶδιδε κάτι ἄλλο. Ἐκεῖνη εἶδιδε τὴν ζωὴν τῆς καὶ τὴν καρδίαν τῆς. . . Καθ' ἑβδομάδα ἐτρέχαμεν εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ἀσθενῶν, καὶ εἰξευρεν ὅλας τὰς ἀνάγκας καὶ ὅλας τὰς συμφορὰς τῶν ἐδῶ ἀνθρώπων. Καὶ ὁσάκις ἡ ποδιάγρα μ' ἐκράτει κερφωμένον εἰς τὸ κάθισμά μου, ἐκεῖνη μόνη ἐπήγαινε καὶ ἐξετέλει τὸ ἔργον ὅπως ἐγὼ καὶ ἀκόμη καλλίτερα.

Ἡ Παυλίνα ἐλθούσα διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν. Ἦρχετο φέρουσα ὑπερμέγεθες φαβεντιανὸν τρύβλιον μεστὸν ὀρεκτικῶν λαχανικῶν.

— Νά με, εἶπεν ἡ Παυλίνα, ἦλθα νὰ μαζέψω σαλάτα. . . Γιαννάκη, μαρούλια θέλεις ἢ ραδίκια;

— Ραδίκια, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης φαιδρὸς. . . Πολὺν καιρὸν ἔχω νὰ φάγω ραδίκια.

— Τὸ λοιπὸν, θὰ φᾶς ἀπόψε. . . Ἐλα πιάσε τὴ σαλατιέρα. . .

Καὶ ἡ Παυλίνα ἤρχισε νὰ δρέπῃ τὰ κιχώρια, ὁ δὲ Ἰωάννης κύπτων ἔτεινε τὸ τρύβλιον εἰς τὸ ἔρριπτεν ἐκεῖνη τὰ δροσερὰ φύλλα καὶ ὁ ἐφημέριος τοὺς παρετήρει.

Παρευθὺς δὲ ἤχος κωδωνίσκων ἠκούσθη καὶ κρότος τροχῶν ἀναμειγμένος μετὰ τοῦ εἰς τὰς πεπαλαιωμένας ἀμάξας ἰδιάζοντος ἠχηροῦ ἐκείνου κρότου τῶν κακῶς προσηλωμένων σιδηρῶν ἤλων καὶ συνδέσμων. . . Τὸ κηπάριον τοῦ πατρὸς Κωνσταντίου ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τῆς ὁδοῦ διὰ λίαν χθαμαλοῦ φράκτου, ὑψουμένου μόλις μέχρι τοῦ στήθους, κατὰ τὸ μέσον δὲ αὐτοῦ ἦτο μικρὰ πύλη κιγκλιδωτῆ.

Καὶ οἱ τρεῖς ἀπέβλεψαν καὶ εἶδον ἐρχομένην μισθωτὴν ἀμάξαν ἀρχαϊκῆς κατασκευῆς, ἐλκομένην ὑπὸ ζεύγους χονδρῶν λευκῶν ἵππων καὶ ὀδηγουμένην ὑπὸ γέροντος ἠνιόχου. Παρὰ τῷ γέροντι δὲ τούτῳ ἠνιόχῳ ἐκάθητο μέγας θεράπων ἐν στολῇ μεγαλοπρεπεστάτῃ καὶ τελειοτάτῃ. Ἐν δὲ τῇ ἀμάξῃ ἐκάθηον δύο γυναῖκες νεαρᾶι φοροῦσαι τὴν αὐτὴν ὀδοπορικὴν στολήν, κομφοτάτην μὲν ἀλλ' ἀπλουστάτην.

Ὅτε δὲ ἡ ἀμάξα εὐρέθη πρὸ τοῦ φράκτου τοῦ κηπαρίου, ὁ ἠνιόχος ἐσταμάτησε τοὺς ἵπ-

πους και ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἔφημέριον εἶπε
— Δέσποτα, κάτι κυρίες σὰς ζητοῦν.

Ἐπειτα δὲ στρεφόμενος πρὸς τὰς πελάτι-
δας αὐτοῦ ὁ γέρον ἠνίοχος προσέθηκεν :

— Εἶνε ὁ ἅγιος ἔφημέριος τοῦ Λογγεβάλ.

Ὁ πατὴρ Κωνσταντίος προσελθὼν ἀνοίγει
τὴν μικρὰν τοῦ κήπου πύλην και οἱ ὀδοιπόροι
καταβαίνουνσι τῆς ἀμαξῆς. Τὰ βλέμματά των
παρσυθῶς προσηλώθησαν οὐχὶ ἄνευ τινὸς ἐκ-
πλήξεως ἐπὶ τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ, ὅστις παρί-
στατο ἀμνηχανῶν πως, ἔχων ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ
τὸ μέγα ψιθάθινον σιαδίδιόν του, ἐν δὲ τῇ ἀρι-
στερᾷ τὸ μέγα τρύβλιον μεστὸν δροσερῶν κι-
χωρίων.

Εἰσῆλθον εἰς τὸν κήπον . . . ἡ δὲ πρεσβυτέρα
— ἐφάνετο δὲ οὐσα εἰκοσιπέντε περίπου ἐτῶν—
ἀποτεινόμενη πρὸς τὸν ἱερέα, τῷ εἶπε μετὰ προ-
φορᾶς ξενιζούσης :

— Εἶμαι λοιπὸν ἠναγκασμένη, πάτερ, νὰ συ-
στηθῶ μόνη μου ; . . . Κυρία Σκώτ. Εἶμαι ἡ κυ-
ρία Σκώτ, ἐγὼ χθὲς ἠγόρασα τὴν ἔπαυλιν . .
και τὰ κτήματα και ὅλα τὰ περίξ. Χωρὶς νὰ
φανεῖ ὀχληρά, δύνασθε νὰ μοι χαρίσητε πρὸ πάν-
των πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ;

Ἐπειτα δὲ δεκνύουσα τὴν συνοδοιπόρον τῆς
προσέθηκε :

— Μις Μπετίνα Πέρισβαλ . . . ἡ ἀδελφή μου,
τὸ ἐμαντεύσατε, πιστεύω. Πολὺ ὁμοιάζομεν,
δὲν εἶν' ἀλήθεια ; Ἄχ ! Μπετίνα . . . Ἐλθσο-
νήσαμεν εἰς τὴν ἀμαξάν τους σάκκους μας . .
και θὰ μας χρειασθοῦν.

— Πηγαίνω και τους παίρνω.

Ἄλλ' ἐν ᾧ ἡ μις Πέρισβαλ παρεσκευάζετο νὰ
πορευθῆ εἰς ἀναζήτησιν τῶν σάκκων, ὁ Ἰωάν-
νης τῇ εἶπε :

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία, ἐπιτρέψατέ μοι . . .

— Πολὺ λυποῦμαι, σὰς βεβαιῶ, κύριε, νὰ
σας βάλω εἰς κόπον . . . Θὰ σας τους δώσῃ ὁ θε-
ράπων . . . εἶνε εἰς τὸ ἐμπροσθινὸν κάθισμα.

Και αὕτη εἶχε τὴν προφορὰν τῆς ἀδελφῆς
τῆς, τους αὐτούς μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς,
φαιδρούς και εὐθύμους, και τὴν αὐτὴν κόμην—
οὐχὶ πυρρὰν— ἀλλὰ ξανθὴν, χρυσοχρουν, μεθ' ἧς
ἐπαίζον ἐλαφρῶς αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ἐχαι-
ρέτισε δὲ τὸν Ἰωάννην διὰ χαριστάτου μειδι-
άματος, οὗτος δὲ ἐγχερίσας εἰς τὴν Παυλίαν
τὸ τρύβλιον, ἐπορεύθη πρὸς ἀναζήτησιν τῶν
σάκκων.

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ὁ πατὴρ Κωνσταντίος σφό-
δρα συγκεκνημένος εἰσῆγεν εἰς τὸ πρεσβυτέριον
τὴν νέαν δέσποιναν τοῦ Λογγεβάλ.

Δὲν ἦτο μεγάλον τὸ πρεσβυτέριον τοῦ Λογ-
γεβάλ τὸ αὐτὸ δωμάτιον ἐν τῷ ἰσογαίῳ ἦτο

και αἰθουσα τῆς ὑποδοχῆς και ἐστιατόριον, συν-
εχομένη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ μαγειρεῖον διὰ
θύρας ἀείποτε ὀρθανοίικτου. Περιεῖχε δὲ τὰ ἀ-
πολύτως χρήσιμα ἐπιπλα, δύο παλαιὰς πολυ-
θρόνας, ἕξ καθίσματα ψιθάθινα, σκευοθήκην,
στρογγύλην τράπεζαν. Ἦδη δὲ ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης ταύτης ἡ Παυλίνα εἶχε παραθέσῃ τὰ
πινάκια τοῦ ἔφημερίου και τοῦ Ἰωάννου.

Ἡ κυρία Σκώτ και ἡ μις Πέρισβαλ περιήρ-
χοντο ἐξετάζουσαι μετὰ τινος περιεργίας παι-
δικῆς τὴν κατοικίαν τοῦ ἔφημερίου.

— Μὰ ὁ κῆπος, ἡ οἰκία, τὰ πάντα χαριέ-
στατα, ἔλεγεν ἡ κυρία Σκώτ.

Εἰσῆλθον δὲ μετὰ πολλοῦ θάρρους εἰς τὸ
μαγειρεῖον, παρακολουθούμεναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς
Κωνσταντίου, πνευστιῶντος, τεθαμβημένου,
κατεπτοημένου πρὸ τῆς ἀποτόμου και αἰφνι-
δίου ἐκείνης Ἀμερικανικῆς εἰσβολῆς. Ἡ δὲ γη-
ραία Παυλίνα δυσφοροῦσα και σκυθρωπὴ ὑπέ-
βλεπε τὰς δύο ξένας, ἀρετικές και καθ' ἑαυτήν :

— Γιὰ δὲ τῆς, τῆς αἰρετικῆς, τῆς κολασμένης!

Και διὰ τῶν τρεμουσῶν αὐτῆς χειρῶν ἐξηκο-
λούθει μηχανικῶς καθαρίζουσα τὰ κιχώρια.

— Σὰς συγχαίρω, κυρά, τῇ εἶπε ἡ Μπετίνα.
τὸ μαγειρεῖο σας εἶνε μιὰ χαρὰ ! — Κύτταξε,
Σουζῆ, δὲν εἶνε ὅπως τὸ ἤθελες τὸ πρεσβυτέριον ;

— Και ὁ ἔφημέριος, ὑπέλαθεν ἡ κυρία Σκώτ.
Ἄ ! ναί, ἅγιε ἔφημέριε, θὰ με συγχωρήσετε νὰ
σας το εἰπῶ ; Ἐὰν εἰξεύρατε πόσον μακαρίζω
τὸ ἑαυτόν μου διότι εἴσθε ὅποιος εἴσθε ! — Εἰς
τὸν σιδηρόδρομον τὸ πρωί, Μπετίνα, τί σ' ἔλε-
γα ; και τώρα πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν ἀμαξάν ;

— Ἡ ἀδελφή μου μ' ἔλεγεν, ἅγιε ἔφημέριε,
ὅτι ἡ μόνη ἐπιθυμία τῆς πρὸ πάντων ἦτο νὰ
μὴ εἶνε νέος ὁ ἔφημέριος, νὰ μὴ εἶνε σκυθρωπὸς
ἡ ἀγριωπὸς, ἀλλὰ ἡλικιωμένος, σεβάσμιος και
γλυκὺς.

— Και εἴσθε ἀκριβῶς τοιοῦτος, ἅγιε ἔφημέ-
ριε. Ὅχι, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρωμεν καλλι-
τερον. Συγγνώμην, παρακαλῶ, διότι σας ὀμιλῶ
οὕτω πως. Αἱ Γαλλίδες τῶν Παρισίων εἰξεύρου
τόσον εὐμορφα νὰ τερνεύουν τὰς φράσεις των
και νὰ τὰς περιπλέκουν. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν εἰξεύ-
ρω . . . και πολὺ δύσκολα θὰ τὰ καταφέρω ἀν-
θελήσω νὰ λεπτολογῶ και νὰ μὴ λέγω τὰ
πράγματα ἀπλοῦστατα και ἀνοήτως ὅπως μ'
ἔρχονται. Ἐνὶ λόγῳ εἶμαι εὐχαριστημένη, λίαν
εὐχαριστημένη και ἐλπίζω ὅτι και ὑμεῖς, ἅ-
γιε ἔφημέριε, θὰ μείνεται εὐχαριστημένος, λίαν
εὐχαριστημένος, διότι αἱ νέαι σας ἐνορίτισσαι . .

— Ἐνορίτισσαι μου ! εἶπεν ὁ ἔφημέριος, ἀνευ-
ρῶν τὸν λόγον, τὴν κίνησιν, τὴν ζωὴν, πάνθ'
ὅσ' ἀπὸ τινος ὥρας τελείως τον εἶχον ἐγκατα-
λίπη . Ἐνορίτισσαι μου ! Συγγνώμην, κυρία,
κόρη μου . . . τόσον εἶμαι συγκεκνημένος ! Δὲν
εἴσθε λοιπὸν . . . δὲν εἴσθε διαμαρτυρούμεναι ;

— Τίς το εἶπε ; εἴμεθα καθολικαί !

— Καθολικαί! καθολικαί! ἐπανελάβεν ὁ πατήρ Κωνσταντίος.

— Καθολικαί! καθολικαί! ἀνεφώνησεν ἡ γηραιά Παυλίνα ἐμφανισθεῖσα φαιδρὰ καὶ περιχαρὴς πρὸ τῆς φλιαῆς τοῦ μαγειρείου καὶ ὑψοῦσα πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας.

Ἡ κυρία Σκὼτ παρετήρει τὸν ἐφημέριον, παρετήρει τὴν Παυλίαν θαυμάζουσα πῶς μία λέξις τῆς παρήγαγε τοιοῦτον ἀποτέλεσμα. Καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εἰκόνης ἀνεφάνη καὶ ὁ Ἰωάννης κρατῶν τοὺς δύο μικροὺς ὀδοιπορικοὺς σάκκους, ὃν ὁ πατήρ Κωνσταντίος καὶ ἡ Παυλίνα ὑπεδέξαντο ἀναφωνοῦντες :

— Καθολικαί! καθολικαί!

— Ἄ! καταλαμβάνω, εἶπεν ἡ κυρία Σκὼτ γελῶσα, τὸ ὄνομά μας, ἡ πατρίς μας! Ἐνομίσατε ὅτι εἴμεθα διαμαρτυρούμενοι. Παντᾶπαισι, διότι ἡ μήτηρ μας ἦτο ἐκ τοῦ Καναδά Γαλλίς τὴν καταγωγὴν καὶ καθολικὴ καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ὀμιλοῦμεν Γαλλικὰ καὶ ναὶ μὲν ἡ προφορὰ μας ἔχει τι τὸ Ἀμερικανικὸν καθὼς καὶ αἱ ἐκφράσεις μας, ἀλλὰ ὅπως δὴποτε ἐκφράζομεν σαφῶς ὅ τι θέλομεν νὰ εἰπώμεν. Ὁ σύζυγός μου εἶνε διαμαρτυρούμενος, ἀλλὰ μ' ἔχει ὅλην τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὰ δύο μας τέκνα εἶνε καθολικὰ. Καὶ διὰ τοῦτο, ἅγιε ἐφημέριε, ἠθελήσαμεν τὴν ἀγιοσύνην σας πρῶτα πρῶτα νὰ ἔλθωμεν νὰ ἴδωμεν.

— Διὰ τοῦτο, ὑπέλαβεν ἡ Μπεττίνα. . . καὶ δι' ἄλλο τι ἀκόμη. . . ἀλλὰ διὰ τὸ ἄλλο τοῦτο μᾶς χρειάζονται οἱ σάκκοι μας.

— Ὅριστε, κυρία, ἀπεκριθὴ ὁ Ἰωάννης δίδων αὐτῇ ἓνα σάκκον.

— Ἐκεῖνος εἶνε ὁ δικός μου.

— Νὰ καὶ ὁ δικός μου.

Ἐν ᾧ δὲ οἱ σάκκοι μετεβιβάζοντο ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀξιωματικοῦ εἰς τὰς τῆς κυρίας Σκὼτ καὶ τῆς Μπεττίνας, ὁ πατήρ Κωνσταντίος συνέστησε τὸν Ἰωάννην εἰς τὰς δύο Ἀμερικανίδας· ἀλλ' ἔνεκα τῆς ἐξακολουθούσης συγκινήσεώς του ἡ σύστασις δὲν ἐγένετο κατὰ τοὺς κανόνας, διότι ἐλησμόνησεν ὁ ἐφημέριος ἐν μόνον πρᾶγμα, ἀλλὰ τὸ οὐσιωδέστατον, τὸ ἐπίθετον δῆλον ὅτι τοῦ Ἰωάννου.

— Εἶνε ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστικὸς μου, ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ συντάγματος τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ σταθμεύοντος ἐν Σουβινῆ. Εἶνε μέλος τῆς οἰκογενείας μας.

Ὁ Ἰωάννης ἐχαιρέτισε ποιήσας δύο μεγάλας ὑποκλίσεις, αἱ δὲ Ἀμερικανίδες δύο μικράς. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνατρέψασαι τοὺς σάκκους των ἐξήγαγον δύο κυλίνδρους ἐκ χιλίων φράγκων ἕκαστον, χαριέντως ἐγκλεισμένους ἐν θήκαις πρασίαις ἐκ δέρματος ὕφους διὰ χρυσῶν συρμάτων περιεζωσμέναις.

— Σὰς ἔφερα τοῦτο διὰ τοὺς πτωχοὺς σας, ἅγιε ἐφημέριε, εἶπεν ἡ κυρία Σκὼτ.

— Καὶ ἐγὼ τοῦτο, ὑπέλαβεν ἡ Μπεττίνα.

Καὶ μετὰ πλείστης ὄσης λεπτότητος ἀπέθεσαν εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ γηραιοῦ ἱερέως καὶ εἰς τὴν ἀριστερὰν τὴν προσφορὰν των· οὗτος δὲ ἀποβλέπων ἐναλλάξ εἰς τε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀριστερὰν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν :

— Τί νὰ εἶν' αὐτὰ τὰ δύο πραγματάκια ; Εἶνε πολὺ βαριά. Λίρες θὰ ἔχουν μέσα. . . Μὰ σὰν πόσες ; πόσες ;

Ἐβδομηκοντούτης ἦτο ὁ πατήρ Κωνσταντίος καὶ πολλὰ χρήματα διήλθον διὰ τῶν χειρῶν του — πρὸς ὦραν βέβαια μένοντα ἐν αὐταῖς—ἀλλὰ τὰ χρήματα ταῦτα ἤρχοντο κατὰ μικρὰς ποσότητας, ὥστε οὐδὲ νὰ ὑποπτεύσῃ ποτὲ ἠδύνατο ὅτι θὰ ἐλάβανέ ποτε τοιαύτην προσφορὰν. Δισχίλια φράγκα! Οὐδέποτε εἶχε διὰ μιᾶς δισχίλια φράγκα, τί λέγω; οὐδὲ χίλια.

Ἄγνων λοιπὸν τί τῷ ἔδωκαν δὲν εἴξευρε καὶ πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ. Ἐφέλλιζε :

— Σὰς εἶμαι λίαν εὐγνώμων, κυρία· εἶσθε ἀγαθωτάτη, κόρη μου.

Ἄλλ' ἡ εὐχαριστία τοῦ αὐτῆ δὲν ἦτο ἀποχρῶσα. Ἐκρίνε λοιπὸν ὁ Ἰωάννης ὅτι ἦτο χρεῖα νὰ ἐπέμβῃ.

— Νοννέ μου, εἶπεν, αἱ κυρίαί σας ἔδωκαν δισχίλια φράγκα.

Τότε δὲ ὑπὸ εὐγνωμοσύνης καὶ συγκινήσεως καταληφθεὶς ὁ γηραιὸς ἀνεφώνησε :

— Δισχίλια φράγκα! δισχίλια φράγκα! διὰ τοὺς πτωχοὺς μου!

Ἡ Παυλίνα ἐπεφάνη διὰ μιᾶς ἀναφωνοῦσα :

— Δισχίλια φράγκα! δισχίλια φράγκα!

— Φαίνεται, εἶπεν ὁ ἱερεὺς, φαίνεται. . .

Λάβε, Παυλίνα, φύλαξέ τα, καὶ τὸν νοῦν σου. . .

Ἡ Παυλίνα εἶχεν ἐν τῷ οἴκῳ πολλὰ καὶ διάφορα ὑποργήματα, ἦτο θεράπαινα, μαγειρίσσα, φαρμακοποιός, ταμίαις. Αἱ χεῖρές της ἔλαβον μετὰ τρόμου καὶ σεβασμοῦ τοὺς μικροὺς ἐκείνους χρυσοὺς κυλίνδρους τοὺς παριστῶντας τοσαύτας συμφορὰς ἀνακουφιζομένας, τοσαύτας θλίψεις παραμυθουμένας.

— Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, προσέθηκεν ἡ κυρία Σκὼτ, ἀλλὰ θὰ σας δίδω, πάτερ Κωνσταντίε, καὶ πεντακοσία φράγκα κατὰ μῆνα.

— Καὶ ἐγὼ θὰ μιμηθῶ τὴν ἀδελφὴν μου.

— Χίλια φράγκα τὸν μῆνα! Μὰ τότε λοιπὸν δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον πτωχοὶ ἐδῶ.

— Τοῦτο ἴσα ἴσα ἐπιθυμοῦμεν καὶ ἡμεῖς. Εἶμαι πλουσία, πλουσιωτάτη. . . ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου! . . . εἶνε μάλιστα πολὺ πλουσιωτέρα μου. . . διότι νεῖνις δυσκόλως δαπανᾷ πολλά. . . ἐν ᾧ ἐγὼ! Ἄχ! ἐγὼ! . . . Ὅτι δύναμαι, δαπανῶ ὅτι δύναμαι! Ὅταν τις ἔχη πολλὰ χρήματα, ὅταν τις ἔχη πάρα πολλά, ὅταν τις ἔχη ἔτι περισσότερα, δὲν εἶνε δίκαιον, εἶπατέ μοι, πάτερ Κωνσταντίε, δὲν εἶνε δίκαιον, ὑπάρχει ἄλλος τρόπος παρὰ τὸ

νὰ ἔχη πάντοτε τὰς δύο χεῖρας ἀνοιχτάς, καὶ νὰ δίδῃ, νὰ δίδῃ ὅσον δύναται περισσότερα ; Καὶ ἔπειτα καὶ σεῖς θά μου δώσετε κἄτι.

Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Παυλίαν :

— Λάβε τὴν καλοσύνην, κυρά, σὲ παρακαλῶ καὶ φέρε μου μία κοῦπα κρύο νερό. Ὅχι τίποτε ἄλλο. . . . μόνον κρύο νερό. . . . ἔσκασα τῆς δίψας.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ἡ Μπεττίνα γελῶσα, ἐν ᾧ ἡ Παυλίνα ἔτρεχε νὰ φέρῃ τὸ ὕδωρ, ἐγὼ εἶμαι φύσικα τῆς πείνας. . . Πάτερ Κωνσταντίε. . . τὸ εἰξέυρω ὅτι εἶνε μεγάλη ἡ ἀδιακρισία μου. . . Ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἡ τράπεζα εἶν' ἐστρωμένη. . . Δὲν εἴμπορεῖτε τάχα νὰ μας καλέσετε καὶ ἡμᾶς ;

— Μπεττίνα ! εἶπεν ἡ κυρία Σκῶτ.

— Ἔλα δὲ καὶ σὺ πάλιν, Σουζή ! . . . Πάτερ Κωνσταντίε, θὰ εὐαρεστηθῆτε, δὲν εἶν' ἀλήθεια ;

Ἄλλ' ὁ γηραιὸς δὲν εὗρισκε πρόχειρον ἀπάντησιν, ἠγνόει τί νὰ εἴπῃ, ἠγνόει ποῦ εὕρισκεται. Αἱ γυναῖκες αὗται κατέλαβον ἐξ ἐφόδου τὸ πρῶτον αὐτῶν. Ἦσαν καθολικαὶ ! τῷ ἔφερον δισχίλια φράγκα ! τῷ ὑπισχυνοῦντο χίλια κατὰ μῆνα ! Καὶ ἤθελον νὰ φάγωσιν ἐν τῷ οἴκῳ του ; Ἄ ! τοῦτο ἦτο τὸ ἔσχατον κτύπημα ! Κατελαμβάνετο ὑπὸ φόβου ἀναλογιζόμενος ὅτι θὰ τιμῆσῃ τὴν λιτὴν του τράπεζαν — αἱ δύο ἐκείναι Ἀμερικανίδες αἱ ὑπὲρ πᾶσαν ἔνοιαν πλούσιαι, αἰτινες βεβαίως θὰ ἐτρέφοντο δι' ἐκτάκτων, φανταστικῶν, ἀσυνήθων ἐδεσμάτων. Καὶ ἐψιθύριζε :

— Νὰ φάγετε. . . νὰ φάγετε. . . θέλετε νὰ φάγετ' ἐδῶ ;

Ἐδέησε καὶ αὐτὴ νὰ μεσολαβήσῃ ὁ Ἰωάννης.

— Λίαν εὐτυχῆς θὰ εἶνε ὁ ἀνάδοχος μου ἐὰν εὐαρεστήσῃ νὰ δεχθῆτε μόνον διαβλέπω τὸ τί τον ταράσσει. . . Ἐμέλλομεν νὰ συμπάγωμεν ἡμεῖς μόνοι καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει, κυρία μου, νὰ περιμένετε τέλειόν τι συμπόσιον. . . Ὅπως δὴποτε θὰ φανῆτε ἐπιεικεῖς.

— Μάλιστα, μάλιστα ἐπιεικέσταται, ἀπεκρίθη ἡ Μπεττίνα.

Ἐπειτα δὲ ἀποτεινομένη πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς προσέθηκε.

— Ἔλα δὲ καὶ σὺ, Σουζή, μὴ τὰ ξυγίζεις διότι τάχα εἶμαι ὀλίγον. . . Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι τοιοῦτος εἶνε ὁ χαρακτήρ μου νὰ εἶμαι ὀλίγον. . . Θέλεις νὰ μειώσω ; Ὅθ' ἀνασῶμεν ἐὰν διέλθωμεν ἐδῶ ἡσυχα μίαν ὥραν.

Καὶ τί δὲν ἐτραβήξαμεν σήμερον μὲ τὸν σιδηροδρομὸν. . . μὲ τὴν ἀμαξάν. . . μὲ τὴν σκόνην. . . μὲ τὴν ζέστην ! . . . Τόσον ἄθλια ἐπρογευματίσαμεν τὸ πρῶτ' εἰς ἐλευθέρην καὶ ἀξιοδοκροῦτον ξενοδοχεῖον ! Καὶ εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἐπανέλθωμεν τὰς ἑπτὰ νὰ δειπνήσωμεν εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον, διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν ἔπειτα διὰ τοῦ σιδηροδρομοῦ εἰς Παρισίους. . .

Ἀλλὰ πολὺ καλλίτερα νὰ φάγωμεν ἐδῶ. Δὲν λέγεις πλέον ὄχι. . . Ἄ ! τί καλὴ ποῦ εἶσαι Σουζή μου !

Καὶ κατεφίλησε τὴν ἀδελφὴν τῆς μετὰ πολλῆς τρυφερότητος καὶ χάριτος ἔπειτα στρεφόμενη πρὸς τὸν ἐφημέριον εἶπε :

— Νὰ εἰξεύρατε, πάτερ, πόσον εἶνε καλὴ !

— Μπεττίνα ! Μπεττίνα !

— Γρηγόρα, Παυλίνα, εἶπεν ὁ Ἰωάννης δύο πινακίαι. Ἔλα νὰ σε βοηθήσω.

— Καὶ ἐγώ, ἀνεφώνησεν ἡ Μπεττίνα, καὶ ἐγὼ θὰ ἔλθω νὰ σας βοηθήσω. ὦ ! σας παρακαλῶ πολὺ, θὰ με διασκεδάσῃ. Μόνον νὰ με δώσετε, πάτερ, τὴν ἀδειαν νὰ φερθῶ ὀλίγον ὅπως εἰς τὸν οἶκόν μου.

Καὶ ἑλαφρὰ ἑλαφρὰ ἐξέβαλε τὸ ἐπανωφόριόν τῆς πρῶτον, καὶ ὁ Ἰωάννης ἠδυνήθη νὰ θαυμάσῃ ἐν τῇ ἐξαίρετῳ αὐτοῦ τελειότητι τὸ ραδιὸν καὶ ἐπίχαρι αὐτῆς σάμα.

Ἡ μὲν Πέρισιβαλ ἀφῆρσεν ἔπειτα τὸν πῖλον τῆς, ἀλλὰ βιαίως πως καὶ ἐγένετο αἰτία θαυμαστῆς τινος καταπτώσεως. Ὀλόκληρος σωρὸς ἀπεσπᾶσθη καὶ κατεχύθη ὡς χεῖμαρος, ὡς εὐρὺς καταρράκτης ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Μπεττίνας, ἥτις ἴστατο ἔμπροσθεν τινος παραθύρου, δι' οὗ εἰσέδουν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. . . καὶ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο φῶς καταχέμενον ἀφθονον ἐπὶ τῆς κόμης ἐκείνης τῆς χρυσῆς, περιέβαλλε διὰ θελκτικωτάτης στεφάνης τὴν λάμπουσαν ευμορφίαν τῆς νεάνιδος. Συγκεχυρῆσεν καὶ ἐρυθρίωσα ἡ Μπεττίνα ἐκάλεσεν εἰς βοήθειαν τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἥτις μετὰ πολλῆς δυσχερείας κατώρθωσε νὰ ἐπενέγκῃ ποῖάν τινα τᾶξιν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἀταξίᾳ.

Τῆς καταστροφῆς δὲ ταύτης ἐπανορθωθείσης οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ κωλύσῃ τὴν Μπεττίαν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐφορηθῇ κατὰ τῶν πινακίων, τῶν μαχαίριων καὶ τῶν περονίων.

— Μὰ, κύριε, ἔλεγε πρὸς τὸν Ἰωάννην, εἰξεύρω ἐγὼ πολὺ καλὰ νὰ βάζω τραπέζι : ἐρωτήσατε τὴν ἀδελφὴν μου. . . — Ἔλα, Σουζή, λέγε ὅταν ἤμην μικρὰ εἰς τὴν Νέαν Ἰόρκην, δὲν ἔβαζα ἐγὼ ἀξίολογα τὸ τραπέζι ;

— Μάλιστα, ἀξίολογα, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Σκῶτ.

Καὶ αὐτὴ δὲ παρακαλοῦσα τὸν ἐφημέριον νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀδιακρισίαν τῆς Μπεττίνας, ἐξέβαλε καὶ αὐτὴ τὸν πῖλον καὶ τὸ ἐπανωφόριόν τῆς, ὥστε καὶ ἐκ δευτέρου ὁ Ἰωάννης ἔτυχε τοῦ εὐαρέστου θεάματος, σώματος θελκτικωτάτου καὶ κόμης θαυμασίας. Ἀλλὰ ἡ καταπτώσις, πρὸς μεγίστην λύπην τοῦ Ἰωάννου, δὲν ἐπανελήφθη.